

**ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ
Η ΑΔΙΚΗ ΤΙΜΩΡΙΑ**

Μιά φορά κ' έναν καιρό ένας παμπόνηρος πραγματευτής απάτησε τη βασίλισσα της χώρας που ζούσε και της πούλησε ψεύτικα κοσμήματα γι' αληθινά.

Η βασίλισσα καταθυμωμένη έτρεξε στον άντρα της, τον παντοδύναμο βασιληά και με δάκρυα στα μάτια τον ικέτευσε να τιμωρήσει με τον σκληρότερον τρόπον αυτόν τον κατεργάρη που τόλμησε να της κάνει μια τέτοια απάτη.

— «Ας μην αποφασίσουμε έτσι βιαστικά, της είπε τότε ο φρόνιμος και συνετός βασιληάς. Αφίση πρώτα να περάσει ο θυμός σου. Γιατί πώς μπορεί θυμωμένος ο άνθρωπος να δικάσει δίκαια ;

— Μά κι' ο Θεός ο ίδιος θυμώνει και σηκώνει τις τρικυμίες στη θάλασσα, του άποκρήθηκε καταφουρκισμένη η βασίλισσα.

— «Α! Όχι! άποκρίθηκε ο βασιληάς. Ο Θεός είναι πολυεύσπλαχνος και δεν θυμώνει ποτέ...»

Η βασίλισσα τότε έθύμωσε ακόμα περισσότερο και είπε:

— Θέλω να τιμωρηθώ αυτός ο κακούργος, όπως του αξίζει... Πρέπει να πληρώσει τη θαγαποντία του με τη ζωή του...

— Δεν είναι δίκαιη η τιμωρία αυτή που ζητάς, της είπε τότε ο βασιληάς. Είναι πολύ βαρειά... Αφού όμως το θέλεις, ας γίντ το θέλημά σου...

Την άλλη μέρα, σαν έφτασε η ώριση μέρα, τύμπανα και σαλπιδες ανήγγειλαν στον κόσμο ότι στον ίππόδρομο θα ριχνότανε ένας άνθρωπος στα θηρία.

Η βασίλισσα πρώτη πήγε να παρακολουθήσει το θέαμα, μαζί με τη λαμπρή ακολουθία της. Η χαρά της ήταν μεγάλη.

Οι θηριοδαμασται άνοιξαν άμέσως τα χτιστά στους τοίχους του άμφιθεάτρου κλουβιά, όπου ήταν κλεισμένα τα άγρια θηρία. Ο κατάδικος βγήκε σε λίγο κι' αυτός στην πλατεία του άμφιθεάτρου και στάθηκε, γιατί άπ' τον φόβο του τ' άπόδια του έτρεμαν. Τα τύμπανα και ή σάλπιγγες ξαναβρόντησαν.

«Λεξάφνα όμως, άντι των λεοντασιών άπό ένα κλουβί ξεπετάχτηκε ένα κάτασπρο άρνάκι,

που έτρεξε μ' έμπιστοσύνη πρὸς τὸν κατάδικο. Τὰ τύμπανα καὶ ἡ σάλπιγγες σάπασαν τότε κι' άκούστηκαν γλυκύτατοι ἤχοι άρνάκι. Τὸ άρνάκι σήκωσε τὸ κεφάλι του, κύτταξε τὸν κατάδικο πὸς ἔτρεμε καὶ τρίφτηκε στὰ πόδια του.

Ἡ βασίλισσα κύτταξε δειλά καὶ συγκινημένα τὸν βασιληά μὴ καταλαβαίνοντας τί συμβαίνει.

Τότε ὁ βασιληάς της είπε: — Τὸ βλέμμα σου αὐτὴ τὴ στιγμή, άγαπημένη μου, μοῦ δείχνει ὅτι κατάλαβες τὴν άδική τιμωρία πὸς ἠθελες νὰ επιβάλλῃς... Ὁ άνθρωπος πὸς σε απάτησε δὲν αξίζει τὸν κόπο νὰ χάσῃ τὴ ζωὴ του...

Σὲ γέλασε καὶ σὲ πίκρανε. Μά κι' αὐτὸς τιμωρήθηκε με τὸν ἴδιον τρόπο. Ἐκεὶ πὸς περιμένε, παγωμένος ἀπὸ φρίκη, νὰ τὸν σπαράξουν τὰ λιοντάρια εἶδε νὰ προβάλλῃ μπρὸς του ἕνα άθῶο κι' άκακο άρνάκι. Νὰ εἶσαι θέβαιη, άγαπημένη μου πὸς τὴν τιμωρία αὐτὴ, τὴν τρομάρα του αὐτὴ θὰ τὴν θυμάται ὁ ὅλος του τὴ ζωὴ.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

**ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ
ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ**

Ὁ γιατρός ξεετάζει τοὺς πελάτες του στὴν αἴθουσα τοῦ χειρουργείου, ὅταν εἰσβάλλῃ ξαφνικά μιά γυναίκα κι' άρχίσει νὰ φωνάζῃ:

— Γιατρέ! Γιατρέ! Ἐλάτε γρήγορα! Ὁ άντρας μου κατάρπια ἕνα ποντίκι!

— Γυρίστε γρήγορα κοντὰ του τὴν συμβουλεύει ὁ γιατρός, καὶ κρατήστε ἔξω ἀπὸ τὸ άνοιχτὸ στόμα του ἕνα κομμάτι ψημένο τυρί. Σὲ λίγο ἔφτασα κι' ἐγώ.

Πέντε λεπτὰ άργότερα ὁ γιατρός ἔμπαινε στὸ σπίτι τοῦ άρρώστου...

Τὸν βρῆκε ξαπλωμένο με τὸ στόμα άνοιχτὸ, ἐνῶ ἡ γυναίκα του κράταγε κοντὰ του ἕνα κομμάτι πλεμόνι καὶ τὸ κουνοῦσε.

— Ἀνόητη! της φώναξε ὁ γιατρός. Ψημένο τυρί σοῦ εἶπα νὰ κρατᾷς καὶ ὄχι πλεμόνι!

— Τὸ ξέρω, γιατρέ, τοῦ απάντησε ἡ σύζυγος, ἀλλὰ προσπαθῶ νὰ βγάλω τώρα ἀπ' τὸ στόμαχί του... τὴ γάτα πὸς μῆκε νὰ πιάσῃ τὸν ποντικὸ!...

Δυὸ λωποδύτες, παιδιά, μέ...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΜΙΛΟΥΝ ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

— Μας ἦρθαν τόσο ἔξερευνητικὸ ἔφετος, ὥστε πρέπει ν' άνοιξοῦμε ἕνα ἔργοστάσιον... διατηρημένων κρεάτων!

μέλλον κ' οἱ δυὸ τους, ἔκαναν διάρρηξι καὶ μῆκκαν σ' ἕνα φαρμακεῖο. Ὁ ἕνας λέει τότε στὸν ἄλλο:

— Τώρα ἄς κάνουμε δίκαιη μοιρασιά. Ἐσὺ εἶσαι κρυωμένος, ἔχεις γρίππη, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ναι.
— Πάρε λοιπὸν τό... κουτὶ με τὶς άσπιρίνες κ' ἐγὼ σηκώνω τὸ ταμεῖο!

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΑΙΣ ΛΟΥΟΜΕΝΟΣ

Ἐνα παιδί λουζότανε στὸν ποταμὸ μιά μέρα, ἀλλὰ τὸ ρέμα ἦταν βαθὺ καὶ τὸ τραβοῦσε πέρα.

Καὶ νοιώθοντας νὰ πνίγεται, τὰ χέρια του κουνοῦσε, σ' ἕνα διαβάτη, πέρα ἐκεῖ, καὶ σωτηρία ζητοῦσε.

Ἄλλ' ὁ διαβάτης σοβαρὸς, ἀντί νὰ τὸ συντρέξῃ, τῶβριζε γιὰ τὴν τόλμη του με μιά καὶ ἄλλη λέξι.

Καὶ ὁ μικρὸς τ' απάντησε: «Διαβάτη μου νὰ ζήσης, Σῶσε με τώρα καὶ μετὰ καιρὸ (ἔχεις νὰ με θρίσης...)»

Μετὰ φρ. ΑΓΓΕΛΗ

ΠΕΡΣΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ

Εἶνε ὡμορφὴ κ' ἡ θάλασσα, ζαφείρι καὶ τοπάζι μὰ ἔχει καὶ μαῦρα κύματα με πεινασμένα βάρια. Καλὸ καὶ τὸ τριαντάφυλλο καὶ (νένας πὸς κυττάζει, μᾶχῃ μελίσινα μέσα του φαρμακερὰ κι' άγκάθια. ΣΑΛΛΗΗ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἄδειο σακκὶ δὲν στέκει, ***

Ἄγάπαε ἡ Μάρω τὸ χορὸ ἠῶρε κι' άντρα χορευτὴ. ***

Ἄλλοι σπέρουν καὶ θερίζουν κι' ἄλλοι τρῶν καὶ μακαρίζουν. ***

Τοῦ παιδιοῦ μου τὸ παιδί, δυὸ σφῆρες τῶχῳ παιδί. ***

Χαρά στὸν νεῖδ τὸν άγρυπνο σὺ γέρο πὸς κοιμάται. ***

Ἄπο μικρὸ κι' ἀπο τρελλὸ μαθαίνεις τὴν ἀλήθεια.